

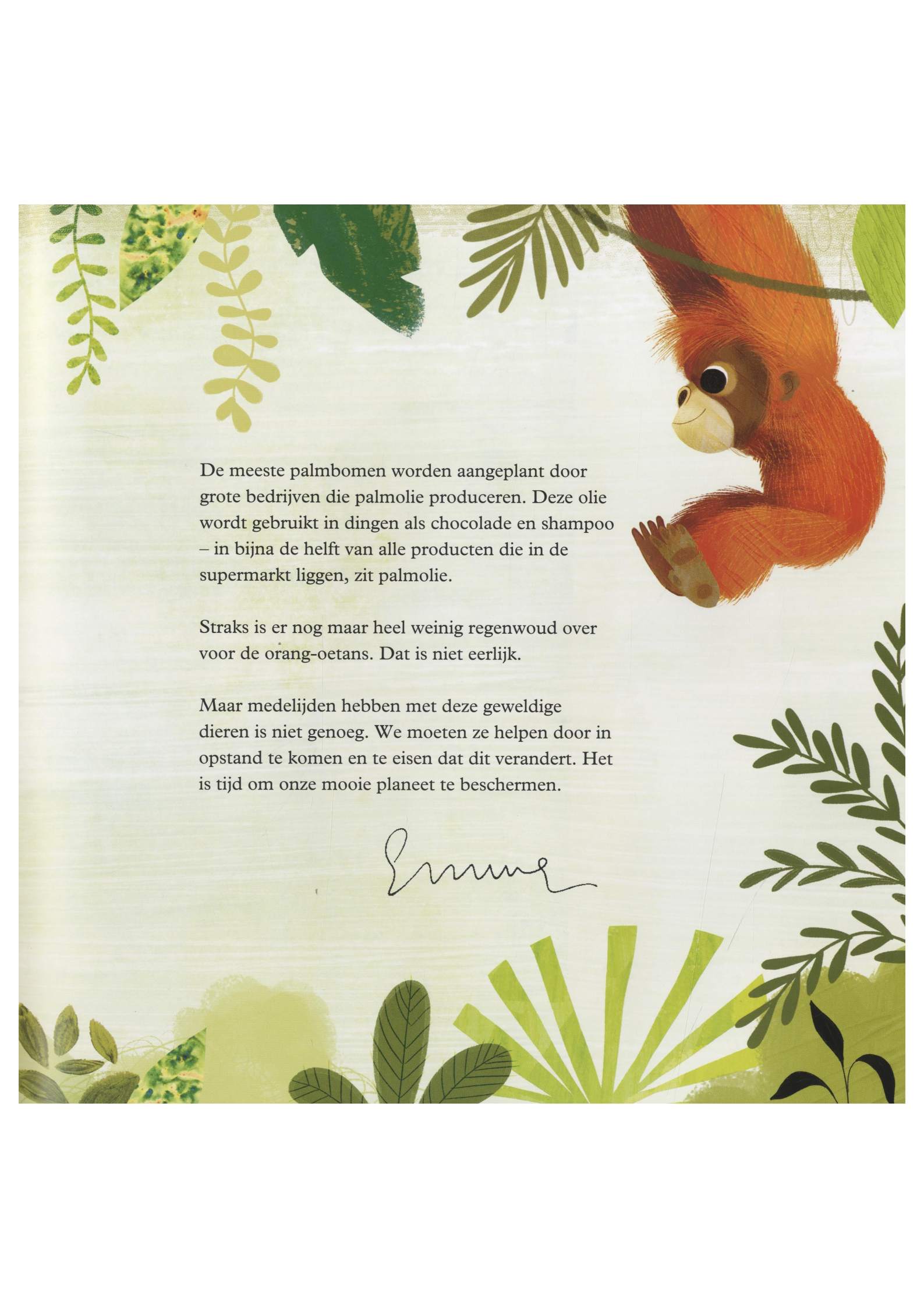
Een voorwoord van
Emma Thompson

Toen ik voor het eerst een orang-oetan in het wild zag, schrok ik me wezenloos. Ik hoorde een hoop kabaal in de bomen boven me en daar was hij. Hij slingerde van tak naar tak en keek me aan met zijn enorme gezicht.

Terwijl ik als aan de grond genageld stond, kwam hij naar me toe en bekeek me goed. Zijn gezichtsuitdrukking was zo menselijk dat het leek of hij elk moment kon beginnen te praten. Ik weet zeker dat hij dan gezegd zou hebben: ‘Kijk eens om je heen. Wat hebben jullie met mijn huis gedaan?’

Het Indonesische regenwoud waar de orang-oetan leeft – vol weelderige bomen en planten die tot hoog in de hemel reiken – wordt verwoest en moet plaatsmaken voor palmen.

De meeste palmbomen worden aangeplant door grote bedrijven die palmolie produceren. Deze olie wordt gebruikt in dingen als chocolade en shampoo – in bijna de helft van alle producten die in de supermarkt liggen, zit palmolie.

Straks is er nog maar heel weinig regenwoud over voor de orang-oetans. Dat is niet eerlijk.

Maar medelijken hebben met deze geweldige dieren is niet genoeg. We moeten ze helpen door in opstand te komen en te eisen dat dit verandert. Het is tijd om onze mooie planeet te beschermen.

Ernie

Er zit een orang-oetan in mijn slaapkamer.
Vind je dat niet raar?

Ze heet Rang-tan en heeft heel lange
armen en knaloranje haar.

Ze speelt met al mijn speelgoed
en ze wordt nooit moe.

Ze klimt in alle planten
en roept de hele tijd

Oeoeoe!

Ze gooit mijn
chocolade weg

en wil niks van mijn
shampoo weten.

En toen ik zin in koekjes had,
mocht ik die niet eten!

Rang-tan wil niet luisteren,
wat ik haar ook zeg.

Ik kreeg er schoon genoeg van,
dus riep ik:

ga weg!

O ja, Rang-tan, dat zou ik bijna vergeten:
WAAROM ben je hier? Dat wil ik heel graag weten...

*Er zijn mensen in mijn bos.
Ik hoor de bomen kraken.
Ze halen alles weg om shampoo
en eten te kunnen maken.*

